

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2012 r.,
sprawy G. S.

w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 19 kwietnia 2012 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego z dnia
10 października 2011 r.,

p o s t a n o w i ł

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża wnioskodawcę G.
S.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 10 października 2011 r., na mocy art. 8 ust. 1 oraz art. 8 ust. 2a i art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 z zm.) oddalił wniosek G. S. o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą ze skazania wyrokami Sądu Rejonowego w G. w sprawach III Kp .../52 i III Kp .../54 oraz represjonowania wnioskodawcy w okresie od 1 stycznia 1944 r. do 31 grudnia 1956 r. przez radzieckie organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości oraz organy pozasądowe działające na obecnym terytorium Polski.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pełnomocnik wnioskodawcy, która zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, polegający na stwierdzeniu, że wnioskodawca nie wykazał, aby prowadził działania, mogące być ocenione jako walka o byt niepodległego Państwa Polskiego pomimo, iż w ocenie wnioskodawcy, okoliczności ujawnione na przewodzie sądowym prowadzą do wniosku przeciwnego.

W oparciu o tak sformułowany zarzut autorka apelacji wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy odszkodowania w kwocie 3.759.266 zł oraz zadośćuczynienia w wysokości 7.500.000 zł.

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2012 r. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiodła pełnomocnik wnioskodawcy, która zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając mu:

-naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 2a i art. 8 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 ze zm.).

Wskazując na powyższe uchybienie, autorka kasacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że kasacja należy do środków zaskarżenia o nadzwyczajnym charakterze, uzupełniającym jedynie system kontroli odwoławczej.

Wzruszenie prawomocnego orzeczenia tą drogą możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację jedynie w granicach podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), tymczasem autorka kasacji nie podała w zarzucie na czym polegała rażąca obraza prawa materialnego. Z treści uzasadnienia kasacji można wnioskować, iż zdaniem pełnomocnika błędne jest ustalenie, że G. S. nie mieszka w Polsce. Ponadto bezpodstawnie przyjęto, „że represje w stosunku do matki wnioskodawcy nie miały *in concreto* represji karnosądowych i wynikały z walki

zbrojnej nieprzyjaznych, a nawet wrogich formacji wojskowych” (k. 4 akt SN). „Również wysiedlenie wnioskodawcy wraz z rodziną w 1945 r. i zabranie im gospodarstwa rolnego w Ł. aż do 1953 r. nie może być traktowane tylko przez pryzmat przesiedleń ludności polskiej z terenów Kresów Wschodnich po zakończeniu II wojny światowej” (k. 5 akt SN).

Autorka kasacji zarzuca rażące naruszenie prawa materialnego, jednocześnie jak to wprost wynika z uzasadnienia zarzutu, pod pozorem obrazy prawa materialnego kwestionuje ustalenia Sądu Okręgowego w G. zaaprobowane przez Sąd Apelacyjny odnośnie miejsca zamieszkania wnioskodawcy, rodzaju represji stosowanych wobec G. S. i jego matki.

W przedstawionej sytuacji przypomnieć należy, że podniesienie zarzutu obrazy prawa materialnego musi być połączone z akceptacją dotychczasowych ustaleń faktycznych. Sama istota obrazy prawa materialnego sprowadza się bowiem do wadliwej subsumpcji normy prawnej do niespornego stanu faktycznego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 lipca 2006 r., V KK 138/06, LEX nr 188367).

W rzeczywistości więc autorka kasacji podnosi (w ślad za apelacją) niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Ponieważ błędne ustalenia faktyczne nie stanowią podstawy kasacji, oczywiste jest, że nietrafne nazwanie przez skarżącego wadliwości polegającej na przyjęciu za podstawę wyroku błędnych ustaleń faktycznych „naruszeniem prawa materialnego” nie może prowadzić do ignorowania ustawowej regulacji podstaw kasacji. Nie może ono zatem zobowiązywać ani też uprawniać instancji kasacyjnej do badania – pod pozorem rozpoznania „zarzutu naruszenia prawa” – zasadności ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 1996 r., OSNKW 3 – 4/1997, poz. 34).

Podsumowując, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.